

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/80/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120202527
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2120202527.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudcov: JUDr. Daniel Ilavský a JUDr. Peter Duman, v sporovej veci žalobkyne: Sociálna poisťovňa, ústredie, ul. 29. augusta 8-10, Bratislava, pobočka Trnava, V. Clementisa 24/A, Trnava, IČO: 30 807 484, proti žalovaným: 1. Ing. K. S., nar. XX.X.XXXX, adresa Y., X. XXX/X, 2. Ing. E. G., nar. XX.XX.XXXX, adresa Y. XXX, obe zastúpené advokátkou: JUDr. Darina Kurňavová, so sídlom Trnava, Kapitulská 5, o zaplatenie 3.533,61 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 11C/18/2020-145 zo dňa 8.9.2020, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd odvolanie žalobkyne proti výroku I. o zamietnutí návrhu žalobkyne na prerušenie konania **o d m i e t a .**

II. Rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku II. a v závislom výroku III. o náhrade trov prvoinštančného konania **p o t v r d z u j e .**

III. Žalovaným 1 a 2 **p r i z n á v a** voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. rozhodol o návrhu žalobkyne na prerušenie konania tak, že tento návrh zamietol. Vo výroku II. súd zamietol žalobu a vo výroku III. vyslovil, že žalované v 1. a 2. rade majú voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. K návrhu žalobkyne na prerušenie konania, s poukazom na ust. § 164 CSP súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že konanie pred Ústavným súdom SR, z dôvodu ktorého chcela žalobkyňa konanie sp. zn. 11C/18/2020 pôvodne prerušiť, bolo skončené uznesením Ústavného súdu SR č.k. II.ÚS 243/2020-54 zo dňa 26.05.2020 (č.l. 135) tak, že ústavné sťažnosti žalobkyne boli odmietnuté, vzhľadom na čo sa návrh na prerušenie konania do rozhodnutia o ústavnej sťažnosti stal bezdôvodným. Žalobkyňa napriek tomu zotrvala na návrhu na prerušenie konania a odôvodňovala potrebu prerušenia konania tým, že vec sp. zn. 9Sžsk/94/2018 bola postúpená na rozhodnutie Veľkému senátu, pretože uvedený senát 9S sa nestotožňuje s právnym názorom, ktorý bol vyslovený Veľkým senátom. Súd mal za to, že uvedené nie je dôvodom na prerušenie konania a prerušenie z takéhoto dôvodu by bolo v rozpore so zásadou rýchlosti konania a porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Postup podľa § 466 ods. 3 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“), teda postúpenie veci na prejednanie a rozhodnutie Veľkému senátu z dôvodu, že niektorý zo senátov najvyššieho súdu sa chce pri svojom rozhodovaní odchyliť od právne záväzného názoru vyjadreného v rozhodnutí Veľkého senátu, nie je ničím obmedzený. Za týchto okolností by nebolo v súlade so zásadou rýchlosti konania vyčkať na skončenie konania pred Veľkým senátom, pretože po jeho skončení by teoreticky

mohlo byť iniciované ďalšie takéto konanie iným senátom najvyššieho súdu. Okrem toho v súčasnosti je zjednotenie právneho názoru správneho kolégia Najvyššieho súdu SR k uvedenej problematike (posúdenie právneho postavenia držiteľa licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe (L1A) na účely sociálneho poistenia) uskutočnené uznesením Veľkého senátu Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Vs/1/2019 zo dňa 30.04.2019. Výsledkom postupu podľa § 466 ods. 3 SSP pritom nie je „anulovanie“ pôvodného rozhodnutia Veľkého senátu, ale iba umožnenie konkrétnemu senátu Najvyššieho súdu SR (ktorý vec predloží Veľkému senátu v zmysle § 466 ods. 3 SSP), aby sa pri svojom rozhodovaní v konkrétnej veci odchytil od inak právne záväzného názoru vyjadreného v rozhodnutí Veľkého senátu. Rozhodnutie Veľkého senátu však zostáva naďalej v platnosti a účinnosti a právny názor v ňom vyjadrený je naďalej pre senáty najvyššieho súdu záväzný. Keďže nebol daný žiaden dôvod na prerušenie konania podľa navrhovaného ustanovenia § 164 CSP, pričom súd nezistil dôvody na prerušenie konania ani podľa ustanovenia § 162 ods. 1 CSP, návrh žalobkyne na prerušenie konania vo výroku I. zamietol.

3. Prvoinštančný súd vec právne posúdil na základe aplikácie ust. § 488, § 489, § 470 ods. 1 a 2, § 100 ods. 1, § 101 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj len OZ), ako i § 27 ods. 1, § 141 ods. 1, § 147 ods. 1 až 3 a § 194 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej aj len ZoSP).

4. Súd prvej inštancie skonštatoval, že medzi stranami nebolo sporným, že žalované v 1. a 2. rade sú dedičkami po poručiťelovi MUDr. U. S., ktorému žalobkyňa rozhodnutím č. 7000412249316-GC04/16 zo dňa 04.11.2016 predpísala sumu 3.533,61 eura ako dlžné poistné na nemocenské poistenie, poistné na starobné poistenie a povinné príspevky na starobné dôchodkové sporenie a poistné do rezervného fondu solidarity za obdobie 1/2014, 2/2014, 7/2014 až 12/2014. V priebehu odvolacieho konania poručiťel zomrel, preto uvedené rozhodnutie nenadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť a žalobkyňou je evidované ako nepredpísané. Žalobkyňa si predmetnú pohľadávku prihlásila do dedičského konania, avšak dedičky vyjadrili nesúhlas so zaradením pohľadávky do pasív dedičstva, preto nebola pohľadávka uvedená v konečnom uznesení o dedičstve. Žalobkyňa sa v konaní domáha voči žalovaným v 1. a 2. rade nároku na zaplatenie dlžnej sumy v zmysle § 470 Občianskeho zákonníka.

5. Keďže žalované vzniesli námietku premlčania nároku žalobkyne, súd prvej inštancie sa prioritne zaoberal dôvodnosťou vznesenej námietky a otázkou možného premlčania nároku. Súd ustálil, že v konaní sa uplatňuje nárok žalobkyne na úhradu poručiťelovho dlhu jeho dedičmi - žalovanými 1 a 2, čo predstavuje v zmysle § 489 OZ záväzok žalovaných vzniknutý z inej skutočnosti uvedenej v zákone (§ 470 ods. 1 OZ). Uvedený záväzok sa premlčuje vo všeobecnej 3-ročnej premlčacej dobe podľa § 101 OZ, ktorá začína plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať (uplatniť) po prvý raz podaním žaloby na súde. Keďže v prípade žalobou uplatneného nároku ide o nedoplatky na poistnom vzniknuté v roku 2014, je zrejmé, že ak žaloba bola podaná na súde dňa 11.03.2020, bola podaná až po uplynutí trojročnej premlčacej doby. Námietka premlčania vznesená žalovanými tak bola vznesená dôvodne, súd na ňu prihliadol a z dôvodu premlčania nároku žalobkyne žalobu zamietol. Súd mal za to, že nebol daný dôvod na aplikáciu ustanovení o premlčaní podľa zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, pretože právny vzťah, obsahom ktorého je nárok žalobkyne na úhradu dlhu poručiťela voči jeho dedičom, je súkromnoprávnym (občianskoprávnym) vzťahom, keďže smrťou poručiťela zanikol jeho verejnoprávny vzťah zo sociálneho poistenia (§ 27 ods. 1 ZoSP), teda zanikol vzťah medzi poručiťelom a žalobkyňou. Smrť poručiťela ako poistenca je právna skutočnosť, ktorá má za následok v zmysle § 460 OZ v spojení s § 470 ods.1 OZ vznik povinnosti dedičov uhradiť dlhy poručiťela. Táto povinnosť je obsahom právneho vzťahu medzi veriteľom a dedičom, ktorý vznikol v dôsledku dlhu a uvedenej právnej skutočnosti, t.j. dedenia a tento vzťah má súkromnoprávnu (občianskoprávnu) povahu. O verejnoprávny vzťah by v mohlo ísť iba vtedy, ak by bol taký nárok voči dedičom výslovne upravený vo verejnoprávnom predpise, v tomto prípade v zákone č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení. Takýto nárok v uvedenom predpise však upravený nie je a žalované sa nestali účastníkmi správneho konania po smrti poručiťela.

6. Zároveň prvoinštančný súd poukázal na Stanovisko správneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp. zn. Snj 39/2014 zo dňa 26.04.2016 (zverejnené v Zbierke stanovísk NS a súdov SR 5/2016 - R 36/2016), v ktorom sa zjednotil výklad v otázke kompetenčného konfliktu o prejednanie a rozhodnutie sporu o uspokojenie dlhu poručiťela voči dedičovi, pričom Najvyšší súd SR uzavrel, že „ak zdravotná poisťovňa, resp. postupník (§ 85g ods.1 zákona č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov) uplatňuje nárok na uhradenie dlhu poručiťela na poistnom [§ 85g ods.2 písm. a) a b) zákona č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a

doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov] a návrhom sa jeho splnenia domáha voči dedičovi, na rozhodnutie o takom návrhu je daná právomoc súdu v konaní podľa prvej až štvrtej časti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok. Súd sa v konaní o takom návrhu musí vysporiadať s otázkou, či návrhom uplatnený dlh poručiteľa je vymáhateľný, teda či voči nemu bol vydaný právoplatný výkaz nedoplatkov alebo právoplatný platobný výmer. Vo citovanom stanovisku zároveň Najvyšší súd SR uviedol právny názor, s ktorým sa prvoinštančný súd stotožnil, že „zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že dedičia sú právny nástupcami poistenca ako subjektu verejného zdravotného poistenia. ... Nárok zdravotnej poisťovne na neuhradené poistné, o ktorom nebolo právoplatne rozhodnuté, zaniká smrťou poistenca a nemožno ho už predpísať dedičom ani ho od nich vymáhať. Smrť poručiteľa (platiteľa poistného) má v zmysle § 460 a § 470 Občianskeho zákonníka za následok vznik povinnosti dedičov uhradiť dlhy poručiteľa len z pohľadávky, predpísanej poručiteľovi právoplatným výkazom nedoplatkov alebo právoplatným platobným výmerom.“ Hoci stanovisko sa týka sporu vo veci zdravotného poistenia, súd mal za to, že je možné ho aplikovať aj na tu prejednávaný spor týkajúci sa sociálneho poistenia. Vzhľadom na vyššie uvedené dospel súd k záveru, že žalované 1 a 2, hoci sú dedičkami poručiteľa, nie sú jeho právny nástupcami ako subjektu verejného sociálneho poistenia a prípadný nárok žalobkyne na neuhradené poistné, o ktorom nebolo do smrti poručiteľa právoplatne rozhodnuté, zanikol jeho smrťou a nemožno ho už predpísať žalovaným ako dedičom ani ho od nich vymáhať.

7. Nad rámec uvedeného prvoinštančný súd dodal, že žalobkyňa nepreukázala ani nárok na zaplatenie dlžného poistného od poručiteľa žalovaných. Poukázal pritom na jednoznačné závery veľkého senátu Najvyššieho súdu SR v uznesení sp.zn. 1Vs/1/2019 zo dňa 30.04.2019 k uvedenej problematike (posúdenie právneho postavenia držiteľa licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe (L1A) na účely sociálneho poistenia), keď prijal odpovede na nastolené otázky v tom zmysle, že „podľa § 10 ods. 2 zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti zdravotníckych pracovníkoch stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov samostatná zdravotnícka prax je poskytovanie zdravotnej starostlivosti v zdravotníckom zariadení, ktoré prevádzkuje iný poskytovateľ na základe povolenia alebo na inom mieste ako zdravotníckom zariadení, a preto licencia L1A nemá charakter oprávnenia na výkon činnosti predpokladaného v § 5 písm. c/ zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, keď sama o sebe nezakladá jej držiteľovi aj možnosť vykonávať licencovanú činnosť, ktorú môže vykonávať až na základe dohody /zmluvy/ s iným poskytovateľom. Pojem samostatná zdravotnícka prax v zmysle § 10 ods. 1 zákona č. 578/2004 Z.z. vykonávaná na základe licencie L1A nie je možné bez ďalšieho stotožniť s pojmom samostatná zárobková činnosť v zmysle § 5 písm. c/ zákona č. 461/2003 Z.z. a pojem licencia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe s pojmom oprávnenie na vykonávanie činnosti podľa osobitného predpisu pre účely sociálneho poistenia.“ Rozhodnutie veľkého senátu správneho kolégia je výsledkom zjednocovacej činnosti v rámci správneho kolégia Najvyššieho súdu SR v otázkach, ktoré boli veľkému senátu kasačným senátom postúpené. Z uvedeného uznesenia Najvyššieho súdu SR je zrejмый právny záver, s ktorým sa prvoinštančný súd stotožnil, a síce že licencia L1A sama o sebe nezakladá účasť lekára na sociálnom poistení. Z rozhodnutí Trnavského samosprávneho kraja č.j. TA/2006/3598 zo dňa 20.09.2006, č. TA/00962/2013/OZaHF-007 zo dňa 07.10.2013 a č. TA/00962/2013/OZaHF-009 zo dňa 07.10.2013 mal súd za preukázané, že poručiteľ mal ako samostatne zárobkovo činná osoba účasť na sociálnom poistení len do 31.12.2013, pretože do tohto dátumu prevádzkoval zdravotnícke zariadenie v ambulancii - kategórii lekár v špecializačnom odbore všeobecné lekárstvo ako fyzická osoba.

8. Vzhľadom na vyššie uvedené prvoinštančný súd žalobu vo výroku II. rozsudku zamietol. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žalované v 1. a 2. rade boli v celom rozsahu úspešné, čo v konečnom dôsledku znamená ich nárok voči žalobkyňi na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100%, o čom súd rozhodol vo výroku III. rozsudku. V konaní pritom nebol tvrdený a súd sám nezistil žiaden dôvod na aplikáciu § 257 CSP. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

9. Proti tomuto rozsudku podľa obsahu v celom jeho rozsahu podal odvolanie žalobca, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie. Povinný MUDr. U. S., r.č. XXXXXXXXXX, zomr. XX.XX.XXXX, bytom X. XXX/X, Y. bol evidovaný v registri Sociálnej poisťovne, pobočka Trnava ako samostatne zárobkovo činná osoba od 01.08.1994 do

13.02.2014 a od 01.07.2014 do 30.06.2015. Povinnému boli vydané rozhodnutia o nezániku poistenia k 31.12.2013 a zániku poistenia k 13.02.2014, o vzniku poistenia od 01.07.2014, ktoré nadobudli právoplatnosť po odvolacom konaní dňa 05.10.2016; rozhodnutia o prerušení poistenia od 10.12.2014 do 30.06.2015 a rozhodnutia o zániku poistenia k 30.06.2015, ktoré nadobudli právoplatnosť po odvolacom konaní dňa 10.10.2016.

10. Podľa § 293cu zákona Č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“) sa na vznik a zánik povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia samostatne zárobkovo činnnej osoby v období od 1. januára 2014 do 30. júna 2014 použije § 5 v znení účinnom do 31. decembra 2013.

11. Podľa § 5 zákona v znení účinnom od 1. januára 2011 do 31. decembra 2013 samostatne zárobkovo činná osoba podľa tohto zákona je fyzická osoba, ktorá dovŕšila 18 rokov veku a je registrovaná podľa osobitného predpisu v súvislosti so zárobkovou činnosťou uvedenou v § 3 ods. 1 písm. b) a ods. 2 a 3, okrem fyzickej osoby, ktorá má podľa zmluvy o výkone osobnej asistencie vykonávať osobnú asistenciu fyzickej osobe s ťažkým zdravotným postihnutím.

12. Podľa § 5 zákona v znení účinnom od 1. januára 2014 samostatne zárobkovo činná osoba je fyzická osoba, ktorá dovŕšila 18 rokov veku a v kalendárnom roku rozhodujúcom na vznik alebo na trvanie povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia samostatne zárobkovo činnnej osoby dosahovala príjmy uvedené v § 3 ods. 1 písm. b) a ods. 2 a 3, okrem fyzickej osoby, ktorá má podľa zmluvy o výkone osobnej asistencie vykonávať osobnú asistenciu fyzickej osobe s ťažkým zdravotným postihnutím.

13. Podľa § 21 ods. 4 zákona v znení účinnom od 1. januára 2014 povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie samostatne zárobkovo činnnej osobe, ktorá je oprávnená na výkon alebo na prevádzkovanie činnosti uvedenej v § 3 ods. 1 písm. b) a ods. 2 a 3, zaniká aj odo dňa, od ktorého nie je oprávnená na výkon alebo na prevádzkovanie tejto činnosti. Povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie samostatne zárobkovo činnnej osobe, ktorá nevykonáva činnosť uvedenú v § 3 ods. 1 písm. b) a ods. 2 a 3 na základe oprávnenia, zaniká aj odo dňa, od ktorého podľa svojho čestného vyhlásenia nevykonáva túto činnosť, najskôr odo dňa doručenia tohto vyhlásenia Sociálnej poisťovni. Ak povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie samostatne zárobkovo činnnej osobe nevznikne podľa odseku 5, odseky 1 a 2 sa nepoužijú v kalendárnom roku, a) v ktorom oprávnenie zaniklo alebo v ktorom podľa čestného vyhlásenia samostatne zárobkovo činnnej osoby nevykonáva činnosť podľa § 3 ods. 1 písm. b) a ods. 2 a 3, ak táto skutočnosť nastala v období od 1. januára do 30. júna, alebo do 30. septembra, ak jej bola predĺžená lehota na podanie daňového priznania, b) ktorý nasleduje po kalendárnom roku, v ktorom oprávnenie zaniklo alebo v ktorom podľa čestného vyhlásenia samostatne zárobkovo činnnej osoby nevykonáva činnosť podľa § 3 ods. 1 písm. b) a ods. 2 a 3.

14. MUDr. U. S. mal postavenie samostatne zárobkovo činnnej osoby na základe Povolenia Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky Č. 1858/1994-8 zo dňa 21. decembra 1994. Dňa 18. októbra 2000 mal vydané Rozhodnutie Krajského úradu v Trnave Č. 2000/09216/LEK o povolení poskytovania zdravotnej starostlivosti v neštátnom zdravotníckom zariadení prevádzkovaní zdravotníckeho zariadenia- v odbore všeobecné lekárstvo ako praktický lekár pre dospelých. Týmto rozhodnutím sa súčasne zrušilo povolenie Č. 1858/1994-8. Dňa 20.9.2006 mal vydané Rozhodnutie Trnavského samosprávneho kraja Č. TA/2006/3598 o prevádzkovaní zdravotníckeho zariadenia špecializovanom odbore - všeobecné lekárstvo. Uvedené oprávnenie bolo zrušené rozhodnutím Trnavského samosprávneho kraja evidovaným pod číslom TA/00962/2013/0ZaHF-007 ku dňu 31. decembru 2013.

15. V súvislosti s údajmi poskytnutými Slovenskou lekárskou komorou predložil MUDr. U. S. dňa 27. októbra 2015 rozhodnutie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe evidované pod číslom L 1 A/ TT/0759/06 zo dňa 15. mája 2006 s platnosťou od 22. mája 2006, a rozhodnutie Č. LPAITT/0759/06 zo dňa 11. novembra 2014 o dočasnom pozastavení od 10. decembra 2014.

16. Na základe údajov z registra daňových subjektov, vedeného do 31. decembra 2011 Daňovým riaditeľstvom Slovenskej republiky a od 1. januára 2012 Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky, bolo zistené, že MUDr. U. S. bol registrovaný na daňovom úrade ako fyzická osoba, ktorá je registrovaná v súvislosti so zárobkovou činnosťou, ktorá zakladá dosahovanie príjmu z podnikania a z

inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa § 6 ods. 1 a 2 zákona Č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov do 13. februára 2014. Na základe uvedeného mal MUDr. U. S. postaviť samostatne zárobkovo činnú osobu do 13. februára 2014.

17. Otázkou statusu samostatne zárobkovo činné osoby podľa § 5 písm. c) zákona z titulu vydania oprávnenia na vykonávanie činnosti nielen vecne správne, ale aj logicky a zrozumiteľne vysvetlil Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č.k. 14Sa/11/2017-41 z 19.12.2017 (potvrdený NS SR č.k. 9Sžsk/16/2018 zo dňa 26.09.2018), zohľadňujúc tak formálnu ako aj materiálnu rovinu oprávnenia. Formálnou rovinou je samotná existencia tohto oprávnenia, zatiaľ čo rovinou materiálnou je praktická možnosť vykonávať činnosť v zmysle tohto oprávnenia a mať z nej príjem. Rovnaký výklad vyplýva aj s krajským súdom citovaných nálezov Ústavného súdu SR, pričom opačný názor by viedol k záveru, že po splnení zákonných podmienok by mohol ktokoľvek získať x licencií a tvrdiť, že žiadne z nich nevykonáva a takto neprimerane prenášať dôkazné bremeno na správny orgán. Vznik takejto situácie je neprípustný. Zákon vychádza z racionálneho predpokladu, že ten, kto požiadava o vydanie licencie má záujem túto činnosť vykonávať. Ak by poručiteľ, MUDr. U. S., mal úmysel vykonávať činnosť lekára výlučne iba v pracovnom pomere, nebolo potrebné žiadať o vydanie takejto licencie. Pokiaľ mal záujem vykonávať samostatnú zdravotnícku prax, avšak ju dočasne nevyužívať, mohol požiadať o pozastavenie licencie podľa § 73 zákona Č. 578/2004 Z.z. Ani túto zákonnú možnosť poručiteľ, MUDr. U. S., nevyužil.

18. Podmienkami pre vznik povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia samostatne zárobkovo činné osoby je jednak status samostatne zárobkovo činné osoby, ktorý bol naplnený a výška príjmu, ktorá bola taktiež naplnená. Pre existenciu dlhu na poistnom na sociálne poistenie nie je rozhodujúce, či je predpísaný rozhodnutím alebo nie. Poručiteľovi vznikla povinnosť platiť poistné už samou skutočnosťou podnikania ako samostatne zárobkovo činné osoby, teda nie až od predpísania poistného. Platenie poistného je zákonná povinnosť, existujúca nezávisle od toho, či poistné bolo alebo nebolo rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočka Trnava predpísané. Iný prípad by bol, ak by išlo o penále. To reálne vzniká až právoplatným a vykonateľným rozhodnutím.

19. Povinnému bolo rozhodnutím Č. 700-0412249316-GC04/16 zo dňa 04.11.2016 predpísané na úhradu dlžné poistné za obdobie 01/2014,02/2014,07/2014 až 12/2014 vo výške 3533,61 €. Povinný prevzal rozhodnutie dňa 14.11.2016 a voči rozhodnutiu sa dňa 21.11.2016 odvolal. Sociálna poisťovňa, ústredie dňa 27.01.2017 rozhodnutím Č. 23835-2/2017 -BA odvolanie zamietla v celom rozsahu a potvrdila napadnuté rozhodnutie pobočky. Predmetné rozhodnutie povinný však už neprevzal, nakoľko dňa 16.01.2017 zomrel, t.j. rozhodnutie nikdy nenadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť - evidujeme ho ako nepredpísané. Lehota na predpísanie poistného bola dodržaná, uplynula by až v roku 2024, a teda nie je možné aplikovať na túto vec ustanovenie § 147 ods. 3 zákona o premlčaní práva Sociálnej poisťovne, pobočka Trnava na vymáhanie poistného, táto lehota totiž ani nezačala plynúť.

20. Zákon Č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, ktorý upravuje právne vzťahy v oblasti sociálneho poistenia, vymedzuje inštitút premlčania v § 147. Z ustanovenia § 147 ods. 1 zákona o sociálnom poistení vyplýva, že právo predpísať poistné sa premlčí za desať rokov odo dňa jeho splatnosti, ak tento zákon neustanovuje inak. Zákon o sociálnom poistení neukladá Sociálnej poisťovni lehotu, v ktorej je povinná poistné na sociálne poistenie predpísať.

21. Sociálna poisťovňa, pobočka Trnava si predmetnú pohľadávku riadne a včas prihlásila do dedičského konania dňa 15.03.2017. O skutočnosti, že sa pohľadávka nenachádza medzi pasívami sa Sociálna poisťovňa, pobočka Trnava dozvedela až dňa 27.07.2018, t.j. po právoplatnosti uznesenia o dedičstve. Po žiadosti o vysvetlenie u notára bolo zistené, že dedičia do zápisnice o prejednaní dedičstva zo dňa 05.05.2017 vyjadrili nesúhlas so zaradením pohľadávky Sociálnej poisťovne, pobočka Trnava do pasív dedičstva, čo malo za následok jej neuvedenie v konečnom uznesení o dedičstve. Keďže pohľadávka voči povinnému, nebola vysporiadaná, zodpovedajú za ňu dedičia v plnej výške, pretože výška nadobudnutého dedičstva prevyšuje poručiteľov dlh.

22. Z uvedených dôvodov výzvou č. 53325-8/2018-TT zo dňa 12.09.2018 a č. 53325-7/2018-TT zo dňa 12.09.2018 uplatnili v zákonnej lehote právny nárok na zaplatenie dlžnej sumy od dedičov v zmysle § 470 zákona č. 40/1964 Zb. (Občiansky zákonník), podľa ktorého dedičia zodpovedajú za dlhy poručiteľa podľa pomeru toho, čo z dedičstva nadobudli k celkovému dedičstvu.

23. Následne dňa 02.05.2019 opätovne vyzvali dedičov poslednou urgenciou pred podaním žaloby na dobrovoľné uhradenie dlžnej sumy č. 52038-12/2019- TT a č. 52038-11/2019- TT. Dedičia výzvy Sociálnej poisťovne, pobočka Trnava zaslané doporučené na adresu trvalého bydliska prevzali, avšak uplatnenú pohľadávku neuhradili.

24. Keďže Sociálna poisťovňa postupuje v zmysle zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (lex specialis), nemôžeme v tomto prípade uplatňovať, resp. aplikovať v prípade premlčania ustanovenia § 100 a nasl. Občianskeho zákonníka.

25. Senáty Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, príslušné na rozhodovanie v správnych veciach, v súčasnosti nezastávajú rovnaký právny názor na postavenie držiteľov licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe (L 1A) v oblasti sociálneho poistenia, a preto nie je rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, odôvodňujúca zovšeobecnenie právneho názoru vo vzťahu k držiteľom licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe (L 1A), toho času ustálená a jednotná.

26. Veľký senát správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len "veľký senát") uznesením sp. zn. 1Vs/1/2019, zo dňa 30.04.2019 zaujal právny názor k otázkam nastoleným uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžsk/33/2017, zo dňa 19.02.2019 vo veci posúdenia právneho postavenia držiteľa licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe (L 1A) na účely sociálneho poistenia. Po zaujatí právneho názoru veľký senát postúpil vec príslušnému senátu na prejednanie a rozhodnutie o kasačnej sťažnosti Sociálnej poisťovne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2Sa/4/2017-70, zo dňa 07.07.2017.

27. Najvyšší súd Slovenskej republiky, vychádzajúc z právneho názoru vyjadreného veľkým senátom v uznesení sp. zn. 1Vs/1/2019, zo dňa 30.04.2019, rozhodol o kasačnej sťažnosti Sociálnej poisťovne tak, že rozsudkom sp. zn. 1 OSžsk/33/2017, zo dňa 22.05.2019, kasačnú sťažnosť zamietol. Rovnaký právny názor na posudzovanú vec vyslovil Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozsudkoch sp. zn. 7Sžsk/30/2018, sp. zn. 7Sžsk/55/2018 a sp. zn. 7Sžsk/147/2018, všetky zo dňa 21.08.2019.

28. S právnym názorom veľkého senátu vyjadreným v uznesení sp. zn. 1Vs/1/2019, zo dňa 30.04.2019, sa však nestotožňuje senát 9S, ktorý sa chce od záverov veľkého senátu odchýliť. Z uvedeného dôvodu uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sžsk/94/2018, zo dňa 23.09.2019, postúpil vec podľa § 466 ods. 3 zákona Č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu. Senát 9S už skôr rozhodol, v skutkovo rovnakom prípade, rozsudkom sp. zn. 9Sžsk/16/2018, zo dňa 26.09.2018, ktorým kasačnú sťažnosť žalobkyne, proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 14Sa/11/2017, zo dňa 19.12.2017, ako nedôvodnú zamietol, čím sa stotožnil s právnym názorom Sociálnej poisťovne v tejto veci. Zatiaľ nemá vedomosť o ďalšom rozsudku NS SR.

29. Podľa § 164 CSP, ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet. Z uvedeného dôvodu žiadateľ žalobca konanie prerušiť.

30. K doručenému odvolaniu podali obe žalované prostredníctvom svojej advokátky písomné vyjadrenie, ktorým navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a priznal žalovaným trovy odvolacieho konania v rozsahu 100%.

31. Prioritne poukázali na to, že odvolanie nemá náležitosti v zmysle § 363 CSP, nakoľko nie je uvedené, z akých dôvodov rozhodnutie považuje žalobkyňa za nesprávne a absentujú tiež odvolacie dôvody, čoho sa odvolateľ domáha a v akom rozsahu sa odvolanie podáva. Podľa žalovaných súd prvej inštancie postupoval správne, vykonal všetky potrebné navrhnuté dôkazy a dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam, pričom rozhodnutie vychádza zo správneho právneho posúdenia veci.

32. Žalované nesúhlasia s právnym názorom vyjadreným žalobkyňou v odvolaní pokiaľ ide o otázku premlčania. Samotná žalobkyňa si v odvolaní odporuje, keď na jednej strane uvádza, že právo veriteľa voči poručiteľovi ako dlžníkovi sa v dedičskom konaní premlčuje podľa § 101 OZ v lehote troch rokov od smrti poručiteľa a na druhej strane tvrdí, že tieto ustanovenia nemožno aplikovať vzhľadom na lex specialis zák. č. 461/2003 Z.z. V konaní nebolo preukázané, že by si žalobkyňa uplatnila nárok

v dedičskom konaní a že by jej pohľadávka nebola uznaná, resp. zostala sporná, pretože v konaní bolo predložené Osvedčenie o dedičstve a v tomto niet zmienky o uplatnení si nároku žalobkyňou a o popretí tohto nároku žalovanými. Aj v prípade, že by začala plynúť trojročná lehota od úmrtia poručiteľa a žalovaných 1 a 2, t.j. od 16.1.2017, tak nárok bol uplatnený až po uplynutí trojročnej lehoty žalobou žalobkyne doručenou súdu dňa 11.3.2020. Súd prvej inštancie sa s otázkou premlčania dôsledne a správne vypořiadal v bode 25 až 31 odôvodnenia rozsudku.

33. Podľa žalovaných súd sa tiež dôsledne zaoberal aj dôvodnosťou žalobkyňou uplatneného nároku na zaplatenie dlžného poistného od poručiteľa žalovaných a vyhodnotil listinné dôkazy správne, čo zdôvodnil v bode 32 a 33 odôvodnenia rozsudku. Išlo najmä o problematiku posúdenia právneho postavenia držiteľa licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe (L1A) na účely sociálneho poistenia, o ktorú licenciu opiera svoj nárok žalobkyňa, pričom spochybňuje jednoznačné závery Veľkého senátu NS SR v uznesení sp. zn. 1Vs/1/2019 zo dňa 30.4.2019, o ktoré spochybňovanie opiera aj samotné odvolanie. Žalované 1 a 2 sa nestotožňujú s právnym názorom žalobkyne ohľadom premlčania a zastávajú ten názor, že žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala dôvodnosť uplatneného nároku. Žalované sú tiež názoru, že nie sú dané dôvody na zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v zmysle § 389 CSP a vrátenie vecí v zmysle § 391 CSP. Navrhli preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovaným 1 a 2 priznal voči žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

34. Na doručenie vyjadrenia žalovaných k odvolaniu zareagoval žalobca rozsiahlym vyjadrením a zároveň doplnením odvolania, ktoré formálne doplnil o označenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, ktorý v odvolaní výslovne nebol uvedený, avšak z odôvodnenia bolo zrejmé, že dôvodom odvolania bolo nesprávne právne posúdenie vecí. Z rozsahu a obsahu tohto podania, podaného po uplynutí žalobcovi odvolacej lehoty, v ktorom žalobca okrem nadbytočného opakovania už v odvolaní použitých argumentov, neprípustne uplatňuje i novú odvolaciu argumentáciu, je zrejmé, že nerešpektoval ust. § 365 ods. 3 CSP podľa ktorého, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Na odvolacie dôvody uplatnené po uplynutí odvolacej lehoty potom odvolací súd nemôže prihliadať.

35. Žalobca trval na tom, že nesprávne právne posúdenie spočíva v posúdení námietky premlčania, na ktoré sa vzťahuje všeobecná trojročná premlčacia doba podľa § 101 OZ, ktorá začína plynúť od právoplatnosti uznesenia o dedičstve, t.j. od 5.5.2017, je teda zrejmé, že žalobca doručená súdu dňa 12.3.2020 bola doručená v zákonom stanovenej lehote. Žalobca si rovnako včas prihlásil svoju pohľadávku voči poručiteľovi do dedičského konania dňa 15.3.2017, čo vyplýva aj zo zápisnice o prejednaní dedičstva zo dňa 5.5.2017, ktorá bola súdu doručená. Vzhľadom na to, že dlh poručiteľa existoval v čase jeho smrti, jeho smrťou zanikol len pasívny legitimovaný subjekt a jeho záväzky prešli v súlade s ust. § 460 OZ na dedičov. Žalované mali vedomosť o dlhu poručiteľa, keďže bol riadne uplatnený v dedičskom konaní. Hodnota aktív dedičstva pritom výrazne presahovala hodnotu pasív, napriek tomu dedičky nesúhlasili so zaradením dlhu do pasív, hoci vedeli, že tento záväzok existoval v čase poručiteľovej smrti.

36. V tejto súvislosti žalobca namietal aplikáciu § 194 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej len "zákon o sociálnom poistení"), podľa ktorého sa dňom úmrtia účastníka konania zastaví konanie o povinnosti uhradiť preplatok na dávke, o povinnosti platiť poistné na nemocenské poistenie, poistné na dôchodkové poistenie, poistné na poistenie v nezamestnanosti, pokuty a penále, ktoré sa začalo pred úmrtím účastníka konania. Toto ustanovenie upravuje len priebeh konania a nemožno z neho odvodzovať skutočnosť, že by zastavením tohto konania zanikol dlh účastníka konania, ktorý existoval ku dňu jeho smrti, ako to bolo v prípade poručiteľa žalovaných.

37. Trvanie povinnosti fyzickej osoby v prípade jej smrti upravuje ustanovenie § 579 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého smrťou dlžníka povinnosť nezanikne, ibaže jeho obsahom bolo plnenie, ktoré mal osobne vykonať dlžník. Z povahy dlhu na poistnom je zrejmé, že nejde o taký záväzok, ktorý by mal osobne vykonať samotný poručiteľ, keďže nejde o plnenie, ktoré by záviselo od zvláštnych osobných schopností dlžníka. Povinnosť platiť poistné patrí medzi základné povinnosti samostatne zárobkovo činnej osoby, ktoré jej vyplývajú zo zákona o sociálnom poistení.

38. Rovnako ako povinné nemocenské a povinné dôchodkové poistenie, aj povinnosť platiť poistné vzniká priamo zo zákona a Sociálna poisťovňa na "bežné" poistné nevydáva žiadny výmer. Podľa § 141 ods. 1 ZoSP je fyzická osoba a právnická osoba, ktorá je povinná platiť poistné, povinná poistné odvádzať v lehotách splatnosti poistného podľa § 143 ZoSP. V zmysle § 144 ods. 1 ZoSP Sociálna poisťovňa predpíše fyzickej osobe alebo právnickej osobe povinnej odvádzať poistné, ak neodviedla poistné vôbec alebo ak ho odviedla v nesprávnej sume. Z citovaného ustanovenia je zrejmé, že status fyzickej alebo právnickej osoby povinnej odvádzať poistné sa odvádza od statusu povinného poistenia týchto osôb. To znamená, že akonáhle týmito osobám v súlade so zákonom o sociálnom poistení vznikne povinné nemocenské a povinné dôchodkové poistenie, sú povinné platiť poistné na toto poistenie. Predpísanie poistného je v tomto ohľade potrebné chápať ako sankciu, ktorá nesplnenie tejto povinnosti nasleduje a rozhodnutie, ktorým bolo poistné predpísané nemá konštitutívne účinky vo vzťahu k povinnosti platiť poistné. Rovnaký záver možno vyvodiť z formulácie ustanovenia § 240 ods. 1 ZoSP, podľa ktorého Sociálna poisťovňa predpíše penále fyzickým a právnickým osobám povinným odvádzať poistné a príspevky na starobné dôchodkové sporenie, ktoré neodviedli poistné a príspevky na starobné dôchodkové sporenie za príslušný kalendárny mesiac včas alebo ich odviedli v nižšej sume. V tomto kontexte je aj penále sankciou v prípade, ak poistné nebolo odvedené včas alebo bolo odvedené v nesprávnej sume. Z uvedeného je zrejmé, že poručiteľ bol povinný platiť a odvádzať poistné, pričom jeho dlh na poistnom existoval v čase jeho smrti. Z tohto dôvodu žalobca namieta, že by nepreukázal dôvodnosť žalovaného nároku.

39. Z vyjadrenia právneho zástupcu žalovaných k odvolaniu žalobcu jednoznačne vyplýva, že právny zástupca žalovaných v prípade vznesenej námietky premlčania vôbec nerozlišuje medzi premlčaním nároku žalobcu ako veriteľa voči poručiteľovi ako dlžníkovi v dedičskom konaní, kde trojročná premlčacia doba podľa § 101 Občianskeho zákonníka začína plynúť dňom právoplatnosti rozhodnutia, resp. osvedčenia o dedičstve a premlčaním práva predpísať poistné podľa § 147 zákona o sociálnom poistení, na ktoré sa právna úprava premlčania upravená v Občianskom zákonníku nevzťahuje.

40. Z tohto dôvodu žalobca namieta právne posúdenie premlčania uvedené v predmetnom vyjadrení, ktoré sa odvoláva na body 25. a 31. napadnutého rozsudku. Súd v bode 28. napadnutého rozsudku uvádza, že v konaní sa uplatňuje nárok žalobkyne na úhradu poručiteľovho dlhu jeho dedičmi, čo predstavuje v zmysle § 489 Občianskeho zákonníka záväzok žalovaných vzniknutý z inej skutočnosti uvedenej v zákone a odkazuje pritom na § 470 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ďalej súd v bode 29. uvádza, že nebol daný dôvod na aplikáciu ustanovení o premlčaní podľa zákona o sociálnom poistení, pretože právny vzťah, obsahom ktorého je nárok žalobkyne na úhradu dlhu poručiteľa voči jeho dedičom, je súkromnoprávnym (občianskoprávnym) vzťahom, keďže smrťou poručiteľa zanikol jeho verejnoprávny vzťah zo sociálneho poistenia, pretože podľa § 27 ods. 1 zákona o sociálnom poistení zanikol vzťah medzi poručiteľom a žalobkyňou. Smrť poručiteľa ako poistenca je právna skutočnosť, ktorá má za následok v zmysle § 460 OZ v spojení s § 470 ods. 1 OZ vznik povinnosti dedičov uhradiť dlhy poručiteľa. Táto povinnosť je obsahom právneho vzťahu medzi veriteľom a dedičom, ktorý vznikol v dôsledku dlhu a uvedenej právnej skutočnosti, t.j. dedenia a tento vzťah má súkromnoprávnu povahu.

41. Vzhľadom na to, že z tejto argumentácie vyplýva názor súdu, že smrťou poručiteľa bol založený akýsi "nový" vzťah medzi žalobcom ako veriteľom a dedičmi po poručiteľovi ako dlžníkmi, čo je v rozpore s princípom univerzálnej sukcesie, dovoľujeme si poukázať na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 108/2014 zo dňa 07.05.2014, v ktorom súd vyslovil názor, že "ústavne konformným sa javí právny názor, podľa ktorého zmenou účastníka konania na základe univerzálnej sukcesie sa nemení povaha sporu a ani jeho právne posúdenie v merite veci. Na dokreslenie dôsledkov očividne nesprávne interpretácie okresného (krajského) súdu ústavný súd predostiera, že k univerzálnej sukcesii podobnej danej veci môže dôjsť nielen pred začatím, ale aj po začatí exekučného konania, pričom takáto „dedičská zodpovednosť" už predsa nijako nemôže meniť právne závery vyslovené v samotnom exekučnom titule a ďalej uvádza, že by v tomto prípade vznikla paradoxná situácia, kedy by boli podobné prípady posudzované zásadne rozdielne. Ak by poručiteľ zomrel pred začatím exekučného konania, potom by v okolnostiach danej veci spor premlčaný nebol, a ak by zomrel po začatí exekučného konania, potom by v okolnostiach danej veci spor už premlčaný bol. Okrem toho ústavný súd v predmetnom náleze uviedol, že "zásadný problém právnej konštrukcie ponúknutej krajským súdom spočíva v tom, že právne pochybným spôsobom favorizuje inštitút zodpovednosti dedičov až do tej miery, že podstatným nie je skutočný následok univerzálnej sukcesie, t.j. že do práv a povinností právneho predchodcu vstupuje právny nástupca (treba dodať, že v medziach práva povinností právneho predchodcu), ale

podstatným je akoby nový hmotnoprávny vzťah veriteľa a právneho nástupcu v pozícii už dlžníka, čo je nepochopením prechodu povinnosti právneho predchodcu v súvislosti s dedičskou zodpovednosťou. "

42. Vzhľadom na vyššie uvedený nález, súd v napadnutom rozsudku rovnako nesprávne interpretoval príslušné hmotnoprávne predpisy a nesprávne posúdil zodpovednostný vzťah žalovaných ako dedičov vo vzťahu k žalobcovi ako veriteľovi ako súkromnoprávny vzťah a z tohto dôvodu súd odmietol aj aplikáciu ustanovení zákona o sociálnom poistení, ktoré upravujú premlčanie poistného. Dlh poručiťela v čase jeho smrti existoval a žalované ako dedičia vstúpili do týchto už v čase smrti existujúcich práva povinností poručiťela v zmysle § 460 a § 470 Občianskeho zákonníka, ktorý sa v tomto prípade uplatní ako lex generalis k zákonu o sociálnom poistení. Z tohto dôvodu namieta argumentáciu súdu, podľa ktorej by o verejnoprávny vzťah mohlo ísť iba vtedy, ak by bol taký nárok voči dedičom výslovne upravený vo verejnoprávnom predpise, v tomto prípade v zákone o sociálnom poistení.

43. To, že konanie vo veci predpísania poistného poručiťelovi bolo v dôsledku jeho smrti zastavené a žalobca eviduje túto pohľadávku ako nepredpísanú, nemení nič na skutočnosti, že ide o dlh, ktorý vznikol za života poručiťela a nebol do času jeho smrti uhradený. Keďže zákon o sociálnom poistení oprávňuje Sociálnu poisťovňu predpísať poistné v lehote desiatich rokov odo dňa jeho splatnosti, pričom poistné sa v zmysle § 147 ods. 2 zákona o sociálnom poistení dokonca nepremlčuje, ak nebola splnená povinnosť podľa § 228 ods. 1, čo je aj prípad poručiťela, preto nie je zrejmé, prečo by pri úmrtí účastníka konania mala byť Sociálna poisťovňa ukrátená na svojich právach, keby sa jej v tomto prípade skrátila premlčacia doba na uplatnenie tohto nároku len na tri roky.

44. Poistné sa predpisuje rozhodnutím, ktoré Sociálna poisťovňa vydáva v súlade s ustanovením § 178 ods. 1 písm. a) zákona o sociálnom poistení, a toto rozhodnutie je po nadobudnutí právoplatnosti a vykonateľnosti spôsobilým exekučným titulom. To znamená, že Sociálna poisťovňa disponuje v rámci zákona o sociálnom poistení vlastnými mechanizmami, ktorými sa môže domáhať zaplatenia poistného bez toho, aby zaťažovala súdny aparát. Rovnako je to aj v prípade zdravotných poisťovní, ktoré si prostredníctvom výmerov vymáhajú nedoplatky na poistnom, preto v tejto súvislosti namietali aj Stanovisko správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. Snj 39/2014 zo dňa 26. 04. 2016, ktoré súd v napadnutom rozsudku citoval na podporu svojho tvrdenia, že dedičia poručiťela nie sú jeho právnymi nástupcami ako subjektu verejného sociálneho poistenia. Dedičia totiž nie sú právnymi nástupcami ako subjektu verejného sociálneho poistenia, ale sú subjektom zodpovedným len za poručiťelove dlhy, ktoré existovali v čase jeho smrti.

45. V prípade poručiťela k predpísaniu dlžného poistného za obdobie 01/2014, 02/2014 a 07/2014 až 12/2014 aj došlo, a to rozhodnutím Č. 700-0412249316-GC04/16 zo dňa 04.11.2016, ktoré poručiťel napadol odvolaním, o ktorom rozhodoval nadriadený orgán. Poručiťel dňa 16.01.2017 zomrel, a preto mu nebolo možné doručiť rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie Č. 23835-2/2017 -BA zo dňa 27.01.2017, ktorým bolo odmietnuté odvolanie poručiťela a potvrdené rozhodnutie žalobcu ako prvostupňového orgánu odvolanie poručiťela odmietol a potvrdil rozhodnutie žalobcu. Z tohto dôvodu máme za to, že právne posúdenie, ktoré v napadnutom rozsudku prezentoval prvostupňový súd, je v rozpore s princípom spravodlivosti, pretože by výrazne znevýhodnil Sociálnu poisťovňu v prípade tých dlžníkov, ktorí by zomreli pred právoplatnosťou a vykonateľnosťou rozhodnutí, ktorými by bolo predpísané poistné a rovnako aj penále, pred tými, ktorými predpísané nebolo, resp. ktoré právoplatnosť a vykonateľnosť nadobudnúť nestihli. V neposlednom rade treba zdôrazniť, že pohľadávka žalobcu nebola uhradená najmä z dôvodu, že dedičia odmietli jej zaradenie do pasív dedičstva, takže o jej existencii mali vedomosť a rovnako si mali byť vedomé aj dôsledkov takéhoto nezaradenia.

46. Žalobca výzvami č. 53325-8/2018-TT zo dňa 12.09.2018 a č. 53325-7/2018-TT zo dňa 12.09.2018 a urgenciou č. 52038-12/2019-TT zo dňa 02.05.2019 pred podaním žaloby vyzval žalované na dobrovoľné uhradenie dlžnej sumy. Dedičia všetky výzvy prevzali, čo je potvrdené podpisom na doručenke, avšak k dobrovoľnému splneniu dlhu nedošlo. Z tohto dôvodu žalobca namieta, že by žalované nemali preukázať, že po poručiťelovi ostal nejaký dlh, keď v dôsledku ich nesúhlasu došlo k jeho nezaradeniu medzi pasíva dedičstva a po skončení dedičského konania boli ako právoplatné dedičky vyzvané na úhradu dlhu a upozornené na dôsledky v prípade, ak k dobrovoľnému uhradeniu dlhu nedôjde.

47. Čo sa týka argumentov právneho zástupcu žalovaných vo vzťahu k problematike posúdenia právneho postavenia držiteľa licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe, t.j. L 1A na účely

sociálneho poistenia žalobca uviedol, že pohľadávka, ktorú si žalobca voči žalovaným uplatňuje zodpovedá sume dlžného poistného, ktoré bolo poručiteľovi predpísané vyššie uvedeným rozhodnutím, ktoré nenadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť z dôvodu úmrtia poručiteľa. Právny vzťah, z ktorého sa povinnosť platiť poistné odvíjala, bol založený rozhodnutiami Sociálnej poisťovne, ktoré boli vydané v medziach jej oprávnenia rozhodovať o vzniku a zániku poistenia v sporných prípadoch v dôsledku nesplnenia si zákonných povinností poručiteľa v zmysle zákona o sociálnom poistení. Poručiteľovi boli vydané rozhodnutia o nezániku poistenia k 31.12.2014 a zániku poistenia k 13.02.2014 a rozhodnutie o vzniku poistenia od 01.07.2014, pričom tieto rozhodnutia nadobudli právoplatnosť po odvolacom konaní dňa 05.10.2016 a rozhodnutia o prerušení poistenia od 10.12.2014 do 30.06.2015 a rozhodnutie o zániku poistenia k 30.06.2015, ktoré nadobudli právoplatnosť po odvolacom konaní dňa 10.10.2016. To znamená, že dôvodnosť týchto rozhodnutí a najmä právne postavenie poručiteľa ako držiteľa licencie L iA bolo potvrdené aj odvolacím orgánom. V prípade, ak jeho pochybnosti o správnosti uvedených rozhodnutí pretrvávali aj po rozhodnutí odvolacieho orgánu, mal možnosť napadnúť ich aj správnou žalobou v sociálnych veciach. Takáto žaloba však zo strany poručiteľa podaná nebola.

48. Súd v konaní, ktorého výsledkom bol napadnutý rozsudok, nebol oprávnený posudzovať právne postavenie poručiteľa ako držiteľa licencie L1A na účely sociálneho poistenia, keďže o tomto statuse bolo právoplatne rozhodnuté vyššie uvedenými rozhodnutiami žalobcu, ktoré neboli zrušené ani v rámci správneho súdnictva. Žalobca má výhrady aj k prezentovanému právnemu posúdeniu licencií a právnemu postaveniu poručiteľa ako držiteľa licencie L1A. Právny zástupca žalovaných sa vo svojom vyjadrení odvoláva na závery Veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 1Vs/1/2019 zo dňa 30.04.2019. Uvedené uznesenie je v podstate jediným uznesením vo vzťahu k licencií L1A a judikatúra v tejto oblasti nie je vôbec ustálená a jednota nie je ani v právnom posúdení uvedenej problematiky v rámci jednotlivých senátov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, keďže senát 9S sa nestotožňuje so závermi vyjadrenými v uvedenom rozhodnutí Veľkého senátu a chce sa od nich odchýliť. V uvedenom rozhodnutí Veľkého senátu predovšetkým absentujú viaceré otázky a najmä úvahy, ktoré viedli súd k odpovedi na prvú otázku, že licencia L1A nemá charakter oprávnenia na výkon činnosti podľa osobitného predpisu. Uvedené rozhodnutie je zároveň nevykonateľné v časti, v ktorej zaväzuje Sociálnu poisťovňu pri rozhodovaní o vzniku alebo zániku povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia poistenca - lekára posudzovať jeho príjmy osobitne vo vzťahu k licencií L1A a skúmať, či všetky príjmy vykázané v jeho daňovom priznaní v príslušnom zdaňovacom období sú aj príjmami lekára považovaného za samostatne zárobkovo činnú osobu v zmysle § 5 písm. c) zákona o sociálnom poistení.

49. Zákon o sociálnom poistení vo vzťahu k príjmom z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti odkazuje na ustanovenie osobitného predpisu, a to § 6 ods. 1 a 2 zákona Č. 593/2003 Z.z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon o dani z príjmov"). Sociálna poisťovňa nevykonáva správu daní a nie je oprávnená posudzovať, či príjmy, ktoré si poistenec uvedie v daňovom priznaní, spĺňajú podmienky podľa zákona o dani z príjmov. Systematika daňového priznania kopíruje členenie príjmov z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa § 6 ods. 1 a 2 zákona o dani z príjmov. Na to, aby Sociálna poisťovňa dokázala odlišiť príjmy z licencie L1A od iných príjmov z podnikania vykonávaného podľa osobitných predpisov, muselo by byť takéto členenie príjmov obsahovať aj daňové priznanie a samozrejme zákon o dani z príjmov. Za predpokladu, že zákon o dani z príjmov v rámci týchto príjmov jednotlivé oprávnenia nerozlišuje, nie je možné posudzovať tieto príjmy inak, ako v ich súhrne.

50. V zmysle zákona o sociálnom poistení je Sociálna poisťovňa oprávnená posudzovať len výšku príjmov, ktorá je rozhodujúca pre posúdenie povinnej účasti samostatne zárobkovo činnnej osoby na nemocenskom a dôchodkovom poistení. Kto sa považuje za samostatne zárobkovo činnú osobu na účely zákona o sociálnom poistení v prípade poručiteľa vymedzovalo ustanovenie § 5 zákona o sociálnom poistení. V prípade, ak mal poručiteľ v zmysle uvedeného ustanovenia status samostatne zárobkovo činnnej osoby a presiahol zákonom stanovenú hranicu príjmu z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa osobitného predpisu alebo výnosu súvisiaceho s podnikaním a s inou samostatnou zárobkovou činnosťou, nadobudol v súlade s ustanovením § 14 a § 15 zákona o sociálnom poistení aj status povinne nemocensky a povinne dôchodkovo poistenej samostatne zárobkovo činnnej osoby. Na uvedené ustanovenia nadväzuje ustanovenie § 21 zákona o sociálnom poistení, ktoré konkretizuje podmienky vzniku a zániku tohto povinného poistenia.

51. Podľa § 3 ods. 4 zákona o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti sa zdravotnícke povolanie vykonáva v pracovnoprávnom vzťahu alebo v obdobnom pracovnom vzťahu, na základe povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia (§11) alebo povolenia podľa osobitného predpisu, na základe licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe (§ 10), na základe licencie na výkon lekárskej posudkovej činnosti (§7a) alebo na základe živnostenského oprávnenia podľa osobitného predpisu. Z uvedeného vyplýva, že zákon o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti dôsledne rozlišuje medzi povolením a licenciou, pričom právna úprava výkonu samostatnej zdravotníckej praxe systematicky predchádza právnej úprave vydávania povolení, ktorá je obsiahnutá v druhej časti zákona.

52. Vydávanie licencií upravuje § 68 zákona č. 578/2004 Z.z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len "zákon o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti". Licencia podľa § 68 ods. 1 písm. a), t. j. licencia L1A sa vydáva na výkon samostatnej zdravotníckej praxe (§ 10) zdravotníckym pracovníkom v povolani lekárov, a. i., licencia podľa § 68 ods. 1 písm. b), t. j. licencia L 1 B sa vydáva na výkon zdravotníckeho povolania (§ 3 ods. 1 písm. a)) zdravotníckym pracovníkom v povolani lekárov, a. i., licencia podľa § 68 ods. 1 písm. c), t. j. licencia L 1C na výkon odborného zástupcu pracovníkom v povolaniach ustanovených v § 27 a licencia podľa § 68 ods. 1 písm. d), t. j. L 1 D na výkon lekárskej posudkovej činnosti podľa § 7a zdravotníckym pracovníkom v povolani lekárov. Z ustanovenia § 68 ods. 7 zákona o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti vyplýva, že licencia na výkon zdravotníckeho povolania podľa odseku 1 písm. b) alebo licencia na výkon činnosti odborného zástupcu podľa odseku 1 písm. c) sa vyžaduje na vydanie povolenia (§ 11) a na vydanie povolenia na poskytovanie lekárskej starostlivosti podľa osobitného predpisu, takže je zrejme, že výkon samostatnej zdravotníckej praxe (§ 10) je možný bez potreby ďalšieho povolenia. Držiteľ licencie L1A je oprávnený priamo na základe tejto licencie vykonávať zdravotnícke povolanie a poskytovať zdravotnú starostlivosť v zdravotníckom zariadení, ktoré prevádzkuje iný poskytovateľ alebo na inom mieste ako v zdravotníckom zariadení. Licencia, ktorú lekárom vydáva Slovenská lekárska komora v súlade s ustanovením § 68 zákona o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti má povahu rozhodnutia, ktoré bolo vydané na základe žiadosti oprávnenej osoby, ktorá musela o jej vydanie požiadať a splniť zákonné podmienky na jej vydanie. Ostáva otáznou, prečo porúčiteľ v prípade, ak nehodlal uvedenú licenciu ďalej využívať, nepožiadala v súlade so zákonom o jej zrušení so zreteľom na všetky práva a povinnosti, ktoré mu z držby tejto licencie vyplývali.

53. Upozornenie k licenciám vydala aj samotná lekárska komora na svojej internetovej stránke lekom.sk, v časti "Pre lekárov - Licencie, pod odkazom Povinnosti držiteľa licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe", zverejnila článok "Upozornenie k licencií na výkon samostatnej zdravotníckej praxe (licencia L 1 A)", v ktorom uvádza, že "dňom nadobudnutia právoplatnosti licencie na výkon zdravotníckej praxe v povolani lekárov, jej držiteľ, ak už predtým nemal postavenie samostatne zárobkovo činné osoby na základe iného oprávnenia na podnikanie, napr. povolenie na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia pre fyzickú osobu, nadobúda status podnikateľa - samostatne zárobkovo činné osoby. So statusom samostatne zárobkovo činné osoby držiteľovi licencie vznikajú všetky povinnosti, ktoré právny poriadok Slovenskej republiky samostatne zárobkovo činným osobám ukladá". V rámci tohto dokumentu v časti "Praktické príklady" je v bode 3. uvedené, že "je potrebné rozlišovať medzi právnickou osobou a fyzickou osobou. Neplatí, že ak má právnická osoba pridelené IČO a je prihlásená na daňovom úrade, lekárov - majiteľ spoločnosti, ktorý je držiteľom licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe (L 1A) nemá status samostatne zárobkovo činné osoby a nemá vyššie uvedené povinnosti". Súčasťou tohto upozornenia sú aj informácie o možnosti pozastavenia licencie a zrušenia licencie a "po právoplatnom zrušení licencie, ak osobe nezostáva status SZČO z iného oprávnenia na podnikanie, je potrebné požiadať o zrušenie registrácie na príslušného správcu dane (daňový úrad) a oznámiť zmenu platiteľa poisťovne zdravotnej poisťovne držiteľa licencie". V rámci tejto sekcie na uvedenej internetovej stránke Slovenská lekárska komora tiež uverejnila charakteristiky jednotlivých typov licencií, pričom pri licencií L 1A výslovne uvádza, že "pri tejto licencií vzniká lekárovi povinnosť registrácie na daňovom úrade do 30 dní odo dňa právoplatnosti a vykonateľnosti rozhodnutia o vydaní licencie. Lekárov si teda z príjmov z činnosti odvádza dane a platí si odvody. Služby fakturuje".

54. Vzhľadom na to, že lekárov z titulu výkonu tejto činnosti fakturuje služby, ktoré podliehajú dani z príjmov fyzickej osoby, je zrejme, že tieto príjmy sa premietajú aj do výšky príjmov rozhodujúcej pre posúdenie vzniku, resp. zániku povinnej účasti na nemocenskom a dôchodkovom poistení podľa zákona o sociálnom poistení. Zároveň z uvedeného jednoznačne vyplýva, že zákon o poskytovateľoch

zdravotnej starostlivosti výslovne počíta s možnosťou súbehu týchto licencií a teda aj súbehom statusov samostatne zárobkovo činné osoby z titulu držby viacerých licencií.

55. Problematika licencií L 1A bola venovaná pozornosť aj na staršej verzii internetovej stránky Slovenskej lekárskej komory dostupnej na old.lekom.sk, kde bol uverejnený článok "Problémy licencií L 1A a rokovanie SLK" datovaný dňom 15. novembra 2016. Slovenská lekárska komora v úvode článku priznáva, že v tomto prípade ide o nevedomé alebo neúmyselné porušenie zákona ich členmi a týka sa tých členov, ktorí v minulosti ukončili výkon povolania ako fyzické osoby a zriadili si na poskytovanie zdravotnej starostlivosti právnickú osobu, ale nepožiadali Slovenskú lekársku komoru o zrušenie licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe. Zároveň uvádza, že postup Sociálnej poisťovne je v súlade so zákonom a odmieta niesť zodpovednosť za nedôslednosť lekára, ktorý si pri prechode z fyzickej osoby na právnickú osobu nezrušil všetky "nepotrebné" licencie, hoci komora opakovane upozorňovala na povinnosti a dôsledky v súvislosti s vydanými licenciami na výkon samostatnej zdravotníckej praxe. V závere Rada Slovenskej lekárskej komory uviedla, že nemôže znášať následky toho, že niektorí členovia komory nevenovali dostatočnú pozornosť tejto otázke a vlastnou pasivitou si spôsobili súčasné následky. Napriek tomu, že aj Slovenská lekárska komora priznáva, že jej členovia porušili zákon a postup Sociálnej poisťovne považuje za zákonný, mnohé súdy, vrátane Veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, namietané skutočnosti nevzali na vedomie.

56. V tejto súvislosti žalobca poukázal na názor, ktorý bol vyslovený v Uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 23. septembra 2019, č.k. 9Sžsk/94/2018, podľa ktorého "v prípade držiteľov licencií L1A je naplnená formálna aj materiálna stránka oprávnenia na výkon činnosti, pretože neexistuje žiadna prekážka nezávislá od vôle držiteľa licencie, ktorá by mu bránila vykonávať samostatnú zdravotnícku prax, teda poskytovať zdravotnú starostlivosť v zdravotníckom zariadení prevádzkovanom iným poskytovateľom alebo na inom mieste. Skutočnosť, že sa držiteľ licencie L1A rozhodne uvedenú licenciu nevykonávať, neznamená reálnu nemožnosť. Na to, aby licencia L 1A nebola oprávnením podľa § 5 písm. c) zákona o sociálnom poistení v znení účinnom do 31. decembra 2010, by musela existovať objektívna nemožnosť vykonávať činnosť, ktorá nespočíva v konaní, resp. nekonaní držiteľa oprávnenia". Uvedený senát dospel v citovanom uznesení k záveru, že "Sociálna poisťovňa nemá povinnosť skúmať, či príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa osobitného predpisu alebo výnos súvisiaci s podnikaním a s inou samostatnou zárobkovou činnosťou, vykázaný v daňovom priznaní, je príjem získaný využívaním licencie L 1A. Rozhodujúca pre vznik, resp. trvanie poistenia je iba výška tohto príjmu, vykázaného v daňovom priznaní".

57. Formálnej a materiálnej roviny oprávnenia sa venoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku zo dňa 26. septembra 2018, sp. zn. 9Sžsk/16/2018, podľa ktorého "formálnou rovinou je samotná existencia tohto oprávnenia, zatiaľ čo rovinou materiálnou praktická možnosť vykonávať činnosť v zmysle tohto oprávnenia a mať z nej príjem". Na podporu tohto tvrdenia ďalej uvádza, že v opačnom prípade "by ktokoľvek (po splnení zákonných náležitostí) mohol získať x licencií na výkon povolania, tvrdiť však, že žiadne z nich nevykonáva a takto neprimerane prenášať dôkazné bremeno na správny orgán. Vznik takejto situácie je však neprípustný. Zákon vychádza z racionálneho predpokladu, že ten, kto požiadava o licenciu na výkon regulovanej činnosti, má záujem túto činnosť vykonávať. Zároveň uviedol, že "ak mala žalobkyňa záujem mať licenciu na výkon samostatnej zdravotníckej praxe, avšak túto dočasne nevykonávať, mala možnosť požiadať o dočasné pozastavenie licencie podľa § 73 zákona Č. 578/2004 Z.z. Ani toto zákonné oprávnenie však nevyužila, požiadala o vydanie licencie a túto ponechala aktívnou. Vzhľadom na uvedené má potom kasačný súd za to, že obe, materiálna, ako aj formálna rovina oprávnenia boli v prejednávanej veci naplnené".

58. K uvedenému právnomu názoru sa prikláňa aj žalobca. V právnom štáte v duchu všeobecného princípu spravodlivosti nie je možné očakávať zvýhodnenie vo forme nevzniku určitej povinnosti z dôvodu neznalosti práva alebo akéhokoľvek iného opomenutia. Je potrebné si uvedomiť, že verejné právo, medzi ktoré bez pochyby patrí právo sociálneho zabezpečenia, pozostáva z kogentných ustanovení, ktoré nedovoľujú odchyliť sa od zákona, a teda jednotlivé ustanovenia sú záväzné tak pre správne orgány, ako aj pre povinné subjekty. Tomu zodpovedá aj postavenie Sociálnej poisťovne ako verejnoprávnej inštitúcie zriadenej na výkon sociálneho poistenia a špecifický charakter konania podľa zákona o sociálnom poistení.

59. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, ktoré poukazujú na nesprávne právne posúdenie veci prvostupňovým súdom, žalobca trvá na zrušení napadnutého rozsudku a opätovnom prejednaní a rozhodnutí veci.

60. Žalované prostredníctvom svojej advokátky podali písomné vyjadrenie k ostatne popísanému vyjadreniu žalobcu, v ktorom prioritne poukázali na ust. § 365 ods. 3 CSP, podľa ktorého odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Žalované uplatnený nárok zásadne popreli a trvali na vznesenej námietke premlčania. Nesúhlasili s právnym názorom žalobkyne, že by súd vec nesprávne právne posúdil. Nemôžu sa stotožniť ani s vysvetlením inštitútu premlčania zo strany žalobkyne. Žalobkyňa mala svoj nárok pokiaľ by bol dôvodný, uplatniť v trojročnej premlčacej dobe, ktorá začala plynúť smrťou poručiteľa dňa 6.1.2017 v lehote do 16.1.2020, avšak svoje právo uplatnila až dňa 10.3.2020. V danom prípade dňom 16.1.2017 žalované nadobudli dedičstvo a to či už aktíva alebo pasíva, osvedčenie o dedičstve zo dňa 5.5.2017 právoplatné toho istého dňa je len deklaratórnym potvrdením nadobudnutia dedičstva. Žalobkyňa mala možnosť ihneď po smrti poručiteľa zistiť si okruh dedičov a nespoliehať sa na nadobudnutie právoplatnosti osvedčenia o dedičstve. Obrana žalobkyne, že si prihlásila svoju pohľadávku voči poručiteľovi do dedičského konania dňa 15.3.2017 je v danom prípade právne bezvýznamná.

61. Žalobkyňa nemá nárok na námietku aplikácie § 194 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, toto ustanovenie je účinné a podľa neho sa dňom úmrtia účastníka konania zastaví konanie o povinnosti platiť poisťné. Okamihom smrti poručiteľa zaniká vzťah založený zo Zákona o sociálnom poistení a vzniká nový vzťah a to vzťah žalobkyne ako Sociálnej poisťovne a údajného veriteľa voči žalovaným 1 a 2 v zmysle Občianskeho zákonníka, ide o vzťah občianskoprávny založený na ust. § 460 OZ o nadobudaní dedičstva. Žalované nesúhlasia s názorom, že by univerzálna sukcesia sa udiala v zmysle Zákona o sociálnom poistení, čoho jednoznačným dôkazom je ust. § 194 ods. 2 ZoSP, ktorý nepripúšťa univerzálnu sukcesiu. Predmetný právny vzťah strán sa riadi Občianskym zákonníkom, nemožno kumulovať vznik skutočností podľa OZ a plynutie premlčacej lehoty podľa Zákona o sociálnom poistení. Súd dospel k správne názoru, že smrťou poručiteľa zanikol jeho verejnoprávny vzťah zo sociálneho poistenia, vznikol súkromnoprávny (občianskoprávny vzťah), keďže táto povinnosť je obsahom právneho vzťahu medzi žalobkyňou ako veriteľom a žalovanými ako dedičmi. Podľa žalovaných nemožno súhlasiť s názorom žalobkyne, že tento vzťah je v rozpore s princípom univerzálnej sukcesie a žalobkyňou citované rozhodnutia nemajú v tejto právnej veci žiaden právny význam. Zákon o sociálnom poistení neupravuje univerzálnu sukcesiu, nakoľko je upravená Občianskym zákonníkom. Súd postupoval správne, keď si neosvojil názor žalobkyne, že by mal aplikovať v súvislosti s premlčaním Zákon o sociálnom poistení, pokiaľ ide dĺžku premlčacej lehoty 10 rokov.

62. Žalované ďalej popreli aj to, že by dlh poručiteľa v čase jeho smrti existoval. Žalobkyňa účelovo navádza súdy na aplikáciu ustanovení Zákona o sociálnom poistení v snahe presadiť svoj názor o dĺžke a plynutí premlčacej doby, pričom si odporuje, keď vyjadruje názor, že dedičia nie sú právnymi nástupcami ako subjekty verejného sociálneho poistenia, ale sú subjektom zodpovedným len za poručiteľove dlhy, ktoré existovali v čase jeho smrti. Tento názor vlastne podporuje aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Právne významným je aj skutočnosť, že žalobkyňa eviduje túto pohľadávku ako nepredpísanú, keďže konanie vo veci predpísania poisťného poručiteľovi bolo v dôsledku jeho smrti zastavené, s čím sa vysporiadal súd prvej inštancie v bode 31. odôvodnenia rozsudku, keď poukázal na citované stanovisko NS SR v bode 30. Takže zastavenie konania podľa Zákona o sociálnom poistení má za následok neexistenciu dlhu poručiteľa a na druhej strane pohľadávku Sociálnej poisťovne.

63. V súvislosti so samotným právnym dôvodom uplatnenej pohľadávky žalobkyňa účelovo poukazuje na vybrané rozsudky v konkrétnych právnych veciach, ktoré s danou problematikou nesúvisia, avšak oproti tomu v rámci obrany žalované 1 a 2 poukázali na rozsudok NS SR sp. zn. 7Sžsk/30/2018, v ktorom je prijatý jednoznačný názor, že držanie licencie L1A nezakladá účasť na sociálnom poistení. Tento rozsudok bol vydaný vo veci kasačnej sťažnosti žalobkyne. Licencia lekára L1A sama osebe nemá charakter na výkon činnosti predpokladanej v ust. § 5 písm. c) ZoSP, tento charakter by nadobudlo až vtedy, ak lekár bude licencovaný činnosť vykonávať na základe dohody, resp. zmluvy s iným poskytovateľom zdravotnej starostlivosti, čo v danom prípade poručiteľ nevykonával a nemal uzavretú žiadnu dohodu, ani zmluvu s iným poskytovateľom zdravotnej starostlivosti.

64. Súd sa tiež správne vysporiadal s procesným návrhom žalobkyne na prerušenie konania, keď dospel k záveru, že nie je žiaden dôvod na jeho prerušenie podľa § 164 a § 162 ods. 1 CSP. V závere žalované zotrvali v celom rozsahu na svojom vyjadrení uvedenom v odpore proti platobnému rozkazu a vo svojich vyjadreniach v konaní v súvislosti so vznikom údajného dlhu poručiteľa.

65. Ďalšie podania v odvolacom konaní strany do spisu nedoručili.

66. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech, keďže rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej (výrok II.), ako i v závislom výroku o náhrade trov prvoinštančného konania (výrok III.) je nevyhnutné ako vo výrokoch vecne správne potvrdiť (§ 387 ods. 1 CSP) a odvolanie proti výroku I. o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odmietnuť (§ 386 písm. c) CSP).

67. Predmetom konania pred súdom prvej inštancie bol žalobou uplatnený nárok žalobkyne na zaplatenie sumy 3.533,61 Eur z titulu poisťného na nemocenské poistenie, poisťné na starobné poistenie a povinné príspevky na starobné dôchodkové sporenie a poisťné do rezervného fondu solidarity vyplývajúceho z prehľadu mesačných výkazov samostatne zárobkovo činné osoby, resp. daňových priznaní nebohého poručiteľa MUDr. U. S., ktorý zomrel dňa 16.1.2017 za obdobie 01/2014, 02/2014, 07/2014 až 12/2014 podľa zák. č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, voči žalovaným ako dedičkám a právny nástupkyňiam po poručiteľovi.

68. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, vymedzeným rozsahom a legitímne uplatnenými dôvodmi odvolania žalobkyňou, bolo posúdiť správnosť právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie, ktoré viedlo k zamietnutiu návrhu jednak na prerušenie konania, ale najmä vo veci samej, keď prvoinštančný súd dospel k záveru jednak, že predmetný nárok je premlčaný, jednak, že uplatnený nárok voči žalovaným, ktoré hoci sú dedičkami poručiteľa, nie sú jeho právnymi nástupcami ako subjektu verejného sociálneho poistenia na neuhradené poisťné, o ktorom nebolo do smrti poručiteľa právoplatne rozhodnuté, zanikol jeho smrťou, v dôsledku čoho ho už nemožno uplatniť voči dedičom, ani ho od nich vymáhať a napokon že ani nebol preukázaná nárok na zaplatenie dlžného poistenia od poručiteľa žalovaných s poukazom na závery Veľkého senátu NS SR v uznesení sp. zn. 1Vs/1/2019, podľa ktorých licencia L1A nemá charakter oprávnenia na výkon činnosti predpokladaného v § 5 písm. c) ZoSP, keď sama osebe nezakladá držiteľovi aj možnosť vykonávať licencovanú činnosť, ktorú môže vykonávať až na základe dohody s iným poskytovateľom.

69. Podľa obsahu podaného odvolania, ktorý nebol korigovaný ani v následnom podaní žalobcu zo dňa 6.11.2020, odvolanie žalobcu smeruje proti celému rozsudku súdu prvej inštancie, teda i proti výroku I., ktorým súd návrh žalobkyne na prerušenie konania zamietol. Nasvedčuje tomu aj záver odvolania, v ktorom odvolateľ poukazuje na § 164 CSP s tým, že žiadal konanie prerušiť.

70. Prípustnosť odvolania proti uzneseniu je upravená v § 357 CSP, ktoré odvolanie pripúšťa len v prípadoch v zákone taxatívne vypočítaných. V zmysle písm. n) tohto ustanovenia odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164. Z citovaného znenia tohto ustanovenia vyplýva, že ak bol podaný návrh na prerušenie konania a súd mu nevyhovet, nie je proti zamietavému uzneseniu prípustné odvolanie podľa § 357 písm. n) CSP.

71. V zmysle § 386 písm. c) CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

72. S poukazom na vyššie uvedené potom odvolací súd odvolanie žalobcu proti prvému výroku napadnutého rozsudku, ktorým súd návrh žalobkyne na prerušenie konania zamietol, s použitím cit. § 386 písm. c) CSP ako neprípustné odmietol.

73. Ako prvý a základný dôvod zamietnutia žaloby súd prvej inštancie uviedol premlčanie žalobou uplatneného nároku žalobkyne, keď žalované v konaní vzniesli námietku premlčania. Prvoinštančný súd pritom argumentoval tým, že žalobou uplatnený nárok v podobe nedoplatkov na poisťnom poručiťela žalovaných vznikol v roku 2014 a pri uplatnení všeobecnej trojročnej premlčacej doby podľa § 101 OZ žaloba bola podaná na súde dňa 11.3.2020, bola podaná až po uplynutí trojročnej premlčacej doby. Súd dodal, že nebol daný dôvod na aplikáciu ustanovení o premlčaní podľa ZoSP, pretože predmetný právny vzťah, obsahom ktorého je nárok veriteľa na úhradu dlhu poručiťela voči jeho dedičom, je súkromnoprávnym (občianskoprávnym) vzťahom, keďže smrťou poručiťela zanikol jeho verejnoprávny vzťah zo sociálneho poistenia s poukazom na § 27 ods. 1 ZoSP.

74. Odvolateľ vo vzťahu k premlčaniu v podstate namietal, že lehota na predpísanie poisťného by v prípade poručiťela žalovaných uplynula až v roku 2024, teda za desať rokov odo dňa jeho splatnosti v zmysle § 147 ods. 1 ZoSP. Žalobca pritom predmetnú pohľadávku riadne a včas prihlásil do dedičského konania dňa 15.3.2017. O tom, že sa pohľadávka nenachádza medzi pasívami sa dozvedel až dňa 27.7.2018, t.j. po právoplatnosti uznesenia o dedičstve. Následne opakovanými výzvami vyzval dedičky na zaplatenie predmetnej sumy. Dodal, že keďže Sociálna poisťovňa postupuje v zmysle ZoSP ako lex specialis, nemôže sa v danom prípade uplatňovať v prípade premlčania ust. § 100 a nasl. OZ.

75. Žalované v podanom vyjadrení k odvolaniu namietali, že v konaní nebolo preukázané, že by si žalobkyňa uplatnila právo v dedičskom konaní, a že by jej pohľadávka nebola uznaná, resp. zostala sporná, pretože v konaní bolo predložené Osvedčenie o dedičstve, v ktorom niet zmienky o uplatnení si nároku žalobkyňou a o popretí tohto nároku žalovanými. Aj v prípade, že by začala plynúť trojročná lehota od úmrtia poručiťela žalovaných, teda od 16.1.2017, tak nárok bol uplatnený až po uplynutí trojročnej lehoty žalobou doručenou súdu dňa 11.3.2020.

76. V danom prípade bolo preukázaným, že nároky, ktorých zaplatenie tvorí predmet tohto súdneho sporu, vznikli voči poručiťelovi žalovaných v roku 2014. Právny predchodca žalovaných MUDr. U. S. zomrel dňa XX.X.XXXX. Žalobkyňa podala predmetnú žalobu na súd dňa 13.3.2020. Po smrti poručiťela ale prebiehalo dedičské konanie na Notárskom úrade notára JUDr. Juraja Nováka v Trnave pod č.k. 11D/23/2017, Dnot 9/2017. Zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 5.5.2017 pod bodom 2. - pasíva vyplýva, že medzi pasíva mala patriť pohľadávka Sociálnej poisťovne Bratislava vo výške 3.533,61 Eur z titulu nedoplatku poisťného na základe saldo konta SZČO tak, ako si túto pohľadávku uplatnila Sociálna poisťovňa listom sp. zn. 58393-1/2017-TT zo dňa 15.3.2017, so zaradením ktorej pohľadávky do pasív dedičstva dedičky nesúhlasili. Je pravdou, ako to tvrdia žalované, že do uznesenia Okresného súdu Trnava č.k. 11D/23/2017, Dnot 9/17-81 zo dňa 5.5.2017 sa nedostala ani zmienka o uplatnení predmetných pasív v dedičskom konaní žalobkyňou. To ale nič nemení na tom, že predmetnou zápisnicou o pojednávaní na notárskom úrade bolo nesporne preukázané, že žalobca si túto pohľadávku v dedičskom konaní riadne uplatnil a to najskôr dňa 15.3.2017. Predmetné uznesenie o dedičskom konaní nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť (vzhľadom na vzdanie sa účastníčok nároku na podanie odvolania) dňa 5.5.2017. Čas, ktorý uplynul od uplatnenia pohľadávky žalobcom v predmetnom dedičskom konaní do skončenia predmetného konania, t.j. od 16.3.2017 do 5.5.2017 je 51 dní.

77. V zmysle § 470 ods. 1 OZ dedič zodpovedá do výšky ceny nadobudnutého dedičstva za primerané náklady spojené s pohrebom poručiťela a za poručiťelove dlhy, ktoré na neho prešli poručiťelovou smrťou.

78. V zmysle § 100 ods. 1 OZ právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až § 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovolá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva.

79. V zmysle § 101 OZ pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

80. Podľa § 112 OZ ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie. To platí aj o práve, ktoré bolo právoplatne priznané a pre ktoré bol na súde alebo u iného príslušného orgánu navrhnutý výkon rozhodnutia.

81. Premlčanie je kvalifikované uplynutie času stanoveného v zákone na vykonanie práva, ktorý uplynul bez toho, že by právo bolo vykonané, v dôsledku čoho povinný subjekt sa môže brániť súdnemu uplatneniu práva vznesením námietky premlčania. Použitie tejto námietky má za následok zánik nároku, resp. jeho súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho premlčané právo nemožno oprávnenému súdne priznať. Premlčaním právo samo osebe nezaniká, len sa po vznesení námietky premlčania na súde oslabuje, ako subjektívne právo trvá naďalej vo forme naturálneho záväzku, čo znamená, že jeho uplatniteľnosť je obmedzená na dobrovoľné splnenie zo strany povinného. Ak povinný premlčané právo splní, hoci o premlčaní nevedel, nemôže plnenie požadovať späť ako bezdôvodné obohatenie.

82. Nárok, ktorý je predmetom daného konania a ktorý si žalobca podanou žalobou voči dedičkám poručiťľa uplatnil, je nesporne nárokom v zmysle citovaného § 470 OZ o zodpovednosti dediča za pasíva dedičstva, ktoré na neho prešli smrťou poručiťľa a to obmedzene do výšky ceny nadobudnutého dedičstva. V danom prípade z predloženého uznesenia v predmetnej dedičskej veci vyplýva, že aktíva dedičstva nesporne prevyšovali predmetné pasívum. Vzťah veriteľľa voči dedičom poručiťľa je výslovne občianskoprávny vzťah v zmysle citovaného § 470 OZ o zodpovednosti dedičov za poručiťľove dlhy, bez ohľadu na to, či nárok veriteľľa voči poručiťľovi dedičov mal pôvodne verejnoprávny charakter, ako tomu bolo v danom prípade. Ako to správne ustálil aj súd prvej inštancie, pôvodný verejnoprávny vzťah medzi poručiťľom žalovaných a žalobcom zanikol smrťou poručiťľa v zmysle § 27 ods. 1 ZoSP a na jeho miesto nastúpil zodpovednostný vzťah dedičov podľa § 470 OZ. V tejto súvislosti odvolací súd podporne poukazuje aj na stanovisko správneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp. zn. Snj 39/2014 zo dňa 26.04.2016 (zverejnené v Zbierke stanovísk NS a súdov SR 5/2016 - R 36/2016), v ktorom sa uvádza, že „zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že dedičia sú právnymi nástupcami poisťenca ako subjektu verejného zdravotného poisťenia. ... Nárok zdravotnej poisťovne na neuhradené poisťné, o ktorom nebolo právoplatne rozhodnuté, zaniká smrťou poisťenca a nemožno ho už predpísať dedičom ani ho od nich vymáhať“. Na predmetný občianskoprávny vzťah bolo potom nevyhnutné aplikovať vyššie citované ustanovenia o premlčaní obsiahnuté v Občianskom zákonníku, včítane počiatku plynutia a dĺžky premlčacej lehoty. Právo veriteľľa proti poručiťľovi ako dlžníkovi sa potom premlčuje podľa § 101 OZ v trojročnej premlčacej lehote, ktorá začína plynúť odkedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Žalobca ako veriteľ teda mohol voči dedičom poručiťľa uplatniť predmetné právo v zmysle § 470 OZ najskôr v deň smrti poručiťľa, t.j. 16.1.2017 a všeobecná trojročná premlčacia lehota potom uplynula dňa 16.1.2020. Keďže ale žalobca si predmetné právo riadne uplatnil v dedičskom konaní, pričom bola splnená i podmienka citovaného § 112 OZ, že v tomto začatom konaní riadne pokračoval, premlčacia lehota v danom prípade najskôr od 15.3.2017, kedy bolo datované uplatnenie nároku v dedičskom konaní, až do 5.5.2017, teda do právoplatného skončenia predmetného dedičského konania, čo predstavuje spolu 51 dní, neplynula. Bolo pritom úplne irelevantným, kedy sa žalobca dozvedel o skutočnosti, že v predmetnom dedičskom konaní jeho pohľadávka nebola uznaná, keďže cit. ust. § 112 OZ výslovne a kategoricky uvádza, že premlčacia lehota neplynie po dobu konania, koniec spočívania premlčacej lehoty je teda stanovený objektívne, bez ohľadu na subjektívnu vedomosť veriteľľa o prípadnom neuznaní jeho záväzku, či skončení daného konania.

83. Odvolací súd sa tak s poukazom na uvedenú argumentáciu nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že trojročná premlčacia lehota podľa OZ začala plynúť od vzniku nedoplatkov na poisťnom v roku 2014. Nič to ale nemení na závere, že žalobou uplatnený nárok bol ku dňu začatia konania podaním žaloby, ako je uvedené ďalej, už premlčaný

84. Pokiaľ žalobca (až po uplynutí odvolacej lehoty) poukazuje na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 108/2014 zo dňa 07.05.2014, je potrebné uviesť, že v danom prípade súdy riešili diametrálne odlišnú situáciu, keď na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku v obchodnej veci, zaväzujúceho už priamo dedičov v priebehu súdneho konania zomrelého dlžníka, bol podaný návrh na začatie exekučného konania a otáznym bolo, či nastupuje premlčanie podľa § 408 ods. 2 OCHZ (čo

odobril ÚS) alebo podľa OZ. Vzhľadom na rozdielnosť relevantných okolností oboch prípadov, odvolací súd je názoru, že uvedený nález nie je pre danú vec použiteľný.

85. Keďže pôvodný dlžník zomrel dňa 16.1.2017, trojročná premlčacia lehota na uplatnenie práva žalobcu ako veriteľa na predmetné nároky voči jeho dedičom (s poukazom na počítanie času v zmysle § 122 OZ) uplynula dňa 16.1.2020, keďže ale v zmysle citovaného § 112 a vyššie uvedeného, bolo potrebné zohľadniť spočívanie lehoty v dĺžke 51 dní, trojročná premlčacia lehota tak skončila ku dňu 7.3.2020. Predmetná žaloba bola ale súdu doručená až 13.3.2020, teda po uplynutí premlčacej lehoty, oneskorene. Keďže v danom prípade sa žalované ako dlžníčky premlčania v priebehu prvoinštančného konania dovolali v zmysle citovaného § 100 ods. 1 veta tretia OZ, nebolo možné premlčané právo žalobcovi ako veriteľovi priznať. Súd prvej inštancie preto v preskúvanom rozsudku už len z tohto dôvodu vo výroku II. vecne správne žalobu v celom rozsahu zamietol.

86. Keďže predmetná žaloba musela byť už len z dôvodu premlčania žalobou uplatneného nároku zamietnutá, bolo by už potom nadbytočným, nedôvodným a v rozpore so zásadou hospodárnosti občianskeho súdneho konania zakotvenou v čl. 17 Základných princípov CSP, zaoberať sa samotnou dôvodnosťou žalobou uplatneného nároku.

87. Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi/stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka/strany konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov/strán konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na každú otázku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava (II. ÚS 78/05). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu odvolateľa zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, vzhľadom na uvedené závery už irelevantnú a nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, i s poukazom na princíp hospodárnosti konania (čl. 17 OSP), odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

88. S poukazom na vyššie uvedené potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým bola žaloba zamietnutá, ako i v závislom a vecne správnom výroku III. o náhrade trov prvoinštančného konania, ako vo výrokoch vecne správny, s použitím ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

89. V zmysle § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. Podľa ods. 2 ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

90. V zmysle § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

91. V zmysle § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, podľa ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

92. V tomto odvolacom konaní boli plne úspešné žalované 1 a 2 a preto podľa citovaných ustanovení žalovaným vzniklo právo na plnú náhradu trov odvolacieho konania voči v odvolaní neúspešnému žalobcovi. Prípadná existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP odôvodňujúca výnimočné nepriznanie náhrady trov úspešnej strane (či už úplné alebo čiastočné), pritom v konaní nebola tvrdená, ani ju odvolací súd nezistil. Odvolací súd preto žalovaným 1 a 2 priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu 100%, pričom o výške náhrady trov rozhodne

súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

93. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).